

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně: **G. G.**, narozená, toho času bytem na území ČR,, zastoupené JUDr. Jiřím Burešem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Dukelských hrdinů 471/29, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2017, č. j. OAM-241/ZA-ZA04-KO7-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že dne 17. 3. 2015 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-241/ZA-ZA4-KO7-2015 ze dne 5. 1. 2017, které nabylo právní moci dne 9. 1. 2017, nebylo žádosti vyhověno a žalobkyni tak nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně se domnívá, že byla v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácena na svých právech, podává žalobu o soudní přezkum napadeného rozhodnutí.

Správní orgán dle žalobkyně svým rozhodnutím porušil následující zákonná ustanovení (žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.:

- § 2 odst. 1 správní řád, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem a ostatními předpisy

- § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytným vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu), v souvislosti s

- § 50 odst. 2 a odst. 3 správní řád – správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé

- § 50 odst. 4 správního řádu – správní orgán nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo

- § 68 odst. 3 správního řádu – správní orgán ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při vyhodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu.

Žalobkyně v průběhu řízení vypověděla, že v její vlasti probíhají válečné operace, dochází ke střetům povstalců s armádou. Nad městem přelétávají drony, které jsou sestřelovány. Situace na je velmi nebezpečná.

Správní orgán v napadeném rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany uvedl, že žalobkyni nemůže být udělena žádná z forem mezinárodní ochrany, neboť tato není dle všech mezinárodních příruček a dohod uprchlíkem, i přesto, že musela v důsledku vnitřního ozbrojeného konfliktu opustit svoji vlast. S hodnocením správního orgánu uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně nesouhlasí.

Předně je třeba uvést, že správní orgán nevycházel z aktuálních informací o bezpečnostní situaci v zemi původu žadatelky a nezjistil tak řádně skutkový stav. Žalobkyně ve své žádosti nežádala toliko o udělení mezinárodní ochrany z důvodu toho, že by byla ve své vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod či z důvodu, že by měla strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů.

Žalobkyně opustila svoji vlast proto, neboť bezpečnostní situace v její vlasti byla neúnosná a ona se necítila v bezpečí, navíc v české republice žije její manžel, který má povolen trvalý pobyt. I ze zdrojů doložených správním orgánem vyplývá, že bezpečnostní situace na Ukrajině není bezpečná.

Zpráva Freedom House, Svoboda ve světě 2015 – Ukrajina ze dne 28. 1. 2015, poukazuje na to, že vzhledem k pokračujícím bojům na východní velká část obyvatelstva se potýká s rozsáhlým násilím od obou stran konfliktu. Dle zprávy bylo na zabito nejméně 4 700 lidí a více než 10 000 lidí bylo zraněno. Zpráva popisuje rozdělení země na tři části, při čemž první část tvoří pevnina ovládaná, druhou část, který fakticky spadá pod ruskou jurisdikci a třetí část tvoří oblasti, v nichž vládou separatisté podporováni V bojových zónách utrpěla infrastruktura rozsáhlé škody a ekonomická produkce se v důsledku konfliktu dramaticky snížila.

Zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na (za období od 1. 12. 2015 do 15. 2. 2015) ze dne 15. 2. 2015, uvádí, že dopad konfliktu na lidská práva lidí žijících v oblastech postižených boji ve východních částech Ukrajiny je dramatický a často život ohrožující. Dle zprávy po době klidu na sklonku loňského roku dochází v oblastech nepřátelských střetů k trvalému a plošnému ostřelování hustě obydlených civilních oblastí všemi stranami konfliktu.

Podle Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) dne 15. 1. 2015 ukrajinské úřady oznámily, že v zemi je 642 861 zdokumentovaných vnitřně vysídlených osob, z nichž mnoho je sociálně zranitelných, včetně starších osob a osamocených žen s dětmi. vláda zpočátku spoléhala na dobrovolníky a dobrou vůli místních přijímajících společenství a nereagovala okamžitě na rostoucí příliv lidí prchajících před násilím na východní Dne 20. října 2014 přijal ukrajinský parlament zákon o zajištění práv a svobod vnitřně vysídlených osob, nicméně vnitřně vysídlené osoby uváděly, že se setkávaly s obrovskými administrativními potížemi, které jim nedovolovaly užívat práva daná ukrajinskými zákony, a i když vláda spustila programy omezené pomoci, rozsah a dosah pomoci pravděpodobně nebude k naplnění potřeb všech jednotlivců a rodin stačit. Provizorní podmínky, v nichž žije většina vnitřně vysídlených osob v kolektivních střediscích, již nebudou dlouho udržitelné. Situace je kromě toho zhoršována očekávanými výpadky v dodávkách energie v této zemi, což pravděpodobně postihne celou populaci, ale zejména to v nepoměrně větší míře způsobí problémy vnitřně vysídleným osobám v provizorních přístřeších.

Sám správní orgán ve svém odůvodnění výše uvedené informace potvrzuje a konstatuje, že ozbrojený konflikt na Ukrajině má i nadále výrazný dopad na lidi žijící na

Uvedené zprávy hovoří o tom, že je omezena svoboda pohybu v zemi a lidé jsou nuceni vykonávat podřadné práce.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že v případě návratu žalobkyně do vlasti jí hrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu §14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Správní orgán dále ve svém odůvodnění uvedl, že žalobkyni v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Správní orgán uvedl, že v zemi původu žádný takovýto ozbrojený konflikt neprobíhá.

K tomu je třeba uvést, že je s podivem, že správní orgán ve svém rozhodnutí nejdříve uvádí, že „Probíhající vojenský konflikt v zemi původu žadatelky o udělení mezinárodní ochrany, který se dotýká veškerého obyvatelstva bez ohledu na jeho rasu, národnost či politickou příslušnost, přitom mezi důvody relevantní z hlediska možnosti udělení azylu zákon rozhodně neřadí, a proto existence ozbrojeného konfliktu v zemi původu žadatele nemůže být důvodem pro udělení azylu“. I z dalších zpráv doložených správním orgánem i žalobkyní je zřejmé, že ozbrojený konflikt v zemi původu žalobkyně probíhá. Je však s podivem, že i přes svá tvrzení pak správní orgán uzavře své odůvodnění konstatováním, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, i když předtím jeho existenci nepopírá, ba dokonce ji používá k tomu, když odůvodňuje, že žadateli nepřísluší mezinárodní

ochrana formou azylu. V tomto pak shledává žalobkyně výrok správního orgánu o neexistenci ozbrojeného konfliktu v zemi i jeho původu za nepřezkoumatelný.

Žalobkyně má za to, že v případě jejího návratu do vlasti jí hrozí nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

Žalobkyně dále ke své žalobě doplňuje aktuální informace o bezpečnostní situaci v zemi jejího původu a především v místě jejího bydliště. Vysoký komisař OSN pro lidská práva uvedl, že separatisté porušují mezinárodní právo, když své jednotky rozmístili v nemocnici. Nicméně stejné kritiky se dočkal i, když ten své vojáky rozmístil ve škole. Vysoký komisař dále uvedl, že obě strany jednají v rozporu s dohodami z, a také porušují mezinárodní humanitární právo. Novinové články hovoří o zesílení odstřelování, kde o život přichází i civilní obyvatelstvo.

Je tak patrné, že veškeré odůvodnění správního orgánu o bezpečnostní situaci v zemi původu žadatelky je zcela nesprávné, neboť i zprávy založené do spisu správním orgánem hovoří o opaku, a to sice o skutečnosti, že na probíhá vnitřní ozbrojený konflikt a ukrajinská vláda není schopna svým občanům zajistit bezpečí a dodržování základních lidských práv. Netřeba zdůrazňovat, že ruská federace dokázala během okamžiku zasáhnout do celistvosti suverénní, když si anektovala ... a vláda ani ozbrojené složky s tímto nic nebyly schopny udělat. Netřeba dodávat, že v případě Krymu to mělo dopad na všechny jeho obyvatele, když se najednou dostali pod jurisdikci ruské federace, bez možnosti se jakkoliv dovolávat svých práv.

S ohledem na skutečnost, že žalovaný porušil v řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice výše uvedená zákonná ustanovení, žalobkyně navrhovala, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017 zruší a věc žalovanému vrátí k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených v žalobě, současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobkyně, shromážděné informace o zemi původu a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobkyně nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b citovaného zákona o azylu, proto jí nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejich forem.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenované je legalizace jejího pobytu na území ČR, neboť jí byl udělen výjezdní příkaz. V době jeho platnosti žalobkyně nemohla území České Republiky opustit, neboť zde měla nemocného manžela, o kterého se starala. Navíc v poslední den platnosti vjezdního příkazu žadatelka onemocněla a její stav by cestování neumožňoval. Dalším

důvodem, kvůli němuž návrat odmítá, je možnost, že by dostala předvolání do války, neboť se do armády odvádějí i ženy. Po návratu do vlasti by uvažovala pouze v případě, že by tam byla stabilita a podmínky pro život.

Žalobkyně poprvé přicestovala na území české republiky v roce 2011, a to z důvodu sloučení s manželem. Za tímto účelem jí byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky, o jehož prodloužení žalobkyně nepožádala včas, a tudíž bylo řízení o její žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zastaveno a pobyt jí nebyl prodloužen. Žalobkyně v době platnosti svého pobytu stále jezdila na, neboť tam má syna. Naposledy se z vrátila v září 2014. Kromě syna má na území Ukrajiny též rodiče a bratra. Na území pracovala jako manikérka, pedikérka a kosmetička. Na území České republiky žalobkyně pracovala v cukrárně a měla zde živnost. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že žádá z rodinných důvodů. Dále ve vlastnoručně napsaném prohlášení doplnila, že v České republice je lepší zdravotní pojištění, a také by si zde chtěla otevřít cukrárnu. Žalovaný k tomu uvedl, že důvody uváděné žalobkyní v průběhu správního řízení, a to legalizace pobytu na území ČR a rodinné a ekonomické důvody, nepovažoval za důvody azylově relevantní a v tomto také odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek č. j. 5Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004, na rozsudek č. j. 7Azs 187/2004 ze dne 24. 2. 2005.

Správní orgán konstatuje, že jmenované bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, a to za účelem „rodinný“. O toto povolení jmenovaná přišla v důsledku vlastního zavinění, kdy nepodala včas žádost o prodloužení povolení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně je plně právně způsobilou osobou, nese odpovědnost za své jednání. Také skutečnost, že si správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení azylu dle ustanovení zákona o azylu.

Pokud jde o námitku žalobkyně, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, sděluje k tomu žalovaný, že je to právě žalobkyně, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. *Nejvyšší správní soud k tomu uzavřel, že povinnost tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť pouze žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný je toho názoru, že proto, aby žalobkyně mohla tuto svou povinnost splnit, učinil maximum. Při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 7. 3. 2015 měla žalobkyně možnost na samostatném listě rozvést důvody, pro které žádala o udělení mezinárodní ochrany (z tohoto listu vyplývá, že primárním důvodem žádosti je zachování rodiny, následně otevření cukrárny na území ČR a taktéž je v české republice lepší zdravotní pojištění).* Při konaných pohovorech jí bylo umožněno, aby uvedla nějaké další skutečnosti, které by měl správní orgán vzít v potaz během posuzování její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to včetně možnosti doložit doklady, které by její tvrzení podpořily. Žalobkyně výslovně sdělila, že vše řekla při seznámení se s podklady rozhodnutí. Dne 23. 9. 2016 byla žalobkyně znovu vyzvána, zda chce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí, se kterými se seznámila. Žalobkyně však toto odmítla. Stejně tak byla vyzvána, zda se chce vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití, ani zde žalobkyně nic dalšího nepožadovala. Žalobkyně na další výzvu ani neuvedla žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posuzování její žádosti. Žalovaný je tedy přesvědčen, že zjistil dostatečně skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí; pro toto rozhodnutí si opatřil dostatečně aktuální informace o zemi původu. Ostatně ani žalobkyně neříká, co konkrétně žalovaný nezkoval, a v čem spatřuje

nedostatečné dokazování, tedy jinými slovy, kterou další konkrétní skutečnost měl podle názoru žalobkyně správní orgán zjistit. Navíc se žalobkyně během řízení o udělení mezinárodní ochrany nezmínila o tom, že by svou vlast opouštěla z důvodů uváděných v podané žalobě. Pokud jsou námitky žalobkyně pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně, a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem vysvětlil, proč není možné žalobkyni udělit některou z forem mezinárodní ochrany.

K žalobní námitce o nepřezkoumatelnosti výroku žalovaného správního orgánu o neexistenci ozbrojeného konfliktu na, žalovaný podotýká, že žalobkyně, resp. její právní zástupce, nepřesně interpretoval tvrzení správního orgánu obsažené v jeho rozhodnutí. Správní orgán netvrdil, že na Ukrajině neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, např. na straně 13 v této souvislosti tento konflikt však specifikuje tak, že nejde o takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno ve vztahu k žalobkyni pokládat za závažnou újmu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Vycházel zde z toho, že nejde o konflikt totální (viz strana 12 napadeného rozhodnutí), ve kterém by byl z povahy věci reálnému nebezpečí vážné újmy vystaven každý civilista, již z důvodu pouhé přítomnosti na daném území. Na je však situace jiná, konfliktem jsou zasaženy 2 z 24 oblastí, na něž je Ukrajina členěna, a žalobkyně pochází z oblasti přímo nezasažené tímto konfliktem.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil ustanovení uvedených právních předpisů. V průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně neuváděla žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný uvádí, že má za to, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobkyní a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Co do podrobností, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá, jakými úvahami se žalovaný řídil při řešení případu a aplikaci právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Námitky uvedené v žalobě tak shledává žalovaný irelevantními a účelově uvedenými. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Po provedeném dokazování správním spisem soud dospěl k závěru, že žaloba žalobkyně důvodná není.

Žalobkyně podávala žádost o udělení mezinárodní ochrany poté, kdy jí byl udělen výjezdní příkaz, neboť jí nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt, když žalobkyně vlastní vinou o jeho prodloužení nepožádala včas a začala pobývat na území České republiky nelegálně.

Ve své žádosti o udělení mezinárodní ochranu a v příloze k žádosti o udělení mezinárodní ochranu uvedla, že žádost podává z důvodu rodiny, když manžel žije v ČR, syn je na, chtěla by, aby žili společně, manžel se kvůli válce nemůže na vrátit

a žalobkyně nechce nechat syna na, chce, aby přijel do ČR a konečně žili všichni společně.

V doplnění žádosti pak uvedla, že o azyl žádá proto, že chce zachovat rodinu, chtěla by si otevřít v ČR cukrárnu a v České republice je také lepší zdravotní pojištění.

V průběhu správního řízení byl s žalobkyní také proveden 2x pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

V pohovoru dne 17. 3. 2015 žalobkyně mimo jiné uvedla, že nevycestovala z ČR na základě výjezdního příkazu, který dostala, neboť v té době měla jednak ona a jednak její manžel zdravotní problémy. Poukazovala pak na to, že ona sama podstoupila v ČR operaci žlučníku, má problémy se žaludkem a také problémy se zády. Dále pak sdělila, že v případě návratu na si myslí, že by mohla být odvedena do armády, neboť jí řekla její matka, že do armády byla odvedena jedna její známá, se kterou pracovala na na vojenské správě. Myslí si, že by mohla být odvedena také ona, protože na pracovala na úřadě, kde se vydávají cestovní doklady a pracovala na vojenské správě. Pracovala tam někdy kolem roku 1999 až 2001.

Ve druhém pohovoru, který byl proveden 21. 10. 2015, pak sdělila, že v prvním pohovoru uvedla všechny skutečnosti pravdivě, sdělila, že má neustálé potíže se zády, často navštěvuje lékaře, má o tom i lékařské zprávy, léčí se ambulantně. K lékaři dochází zhruba jednou za měsíc. Nyní dochází na neurologii. Uvedla jméno svého ošetřujícího lékaře. Sdělila, že kvůli svému zdravotnímu stavu má omezení, prakticky nemůže nic fyzicky dělat. Na závěr pak na dotaz uvedla, že jediné co chce je, aby byla zdravá, a aby mohli v klidu žít celá rodina v ČR.

Pokud jde o skutečnosti, které uváděla žalobkyně v průběhu správního řízení, jednoznačně z nich vyplynulo, že žádost o azyl podává poté, kdy jí nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt, neboť promeškala potřebnou lhůtu k jejímu prodloužení, o svém manželovi sdělovala, že na území ČR má trvalý pobyt a má zde živnostenské oprávnění, syn žije zatím u babičky na Ukrajině. Ona sama chtěla legalizovat svůj pobyt na území ČR a to zejména z toho důvodu, že jsou zde lepší podmínky pro život, chtěla by, aby zde žila celá rodina pohromadě, to je ona, manžel i syn, chtěla by si zde otevřít malou cukrárnu a navíc je zde lepší zdravotní pojištění než na

K obavám o život na pak uvedla, že se obává pouze toho, že by mohla být odvedena do armády, neboť jí matka sdělila, že mohou být odvedeny i ženy, neboť dle informací od matky ví, že se to stalo jedné její bývalé spolupracovnici.

Teprve v žalobě žalobkyně uváděla nové skutečnosti, a to takové, že život na Ukrajině je nebezpečný, že žalovaný dostatečným způsobem neposoudil bezpečnostní situaci na, nevycházel z aktuálních informací o bezpečnostní situaci v zemi žadatelky a nezjistil tak řádně skutkový stav věci.

S tímto tvrzením žalobkyně se soud neztotožňuje. O bezpečnostní situaci na si žalovaný vyžádal před vydáním rozhodnutí značné množství zpráv z roku 2015 a z roku 2016, s jejich obsahem byla žalobkyně seznámena, nenavrhovala doplnění o žádné další podklady, ani se nechtěla vyjádřit ke zdrojům informací a způsobu jejich využití a sdělila, že zatím je u

ní situace stejná, resp. nenastaly žádné nové skutečnosti, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Sdělila pouze, že by byla strašně ráda, aby byla v České republice a mohla si sem přivést i dítě.

Krajský soud situaci shrnuje takto. Pokud jde o žalobkyni, jedná se o ukrajinskou státní příslušnici, která do roku 2011 žila na Nebyla členkou žádné politické strany nebo politického hnutí, žádné problémy na Ukrajině se státními orgány ani soukromými osobami neměla. Do České republiky odešla proto, že zde pobýval její manžel, kterému je nyní zde udělen trvalý pobyt. Na zůstal syn, který žije u babičky, chtěla by si ho však přivést do České republiky. Důvodem, který žalobkyně uváděla ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla skutečnost, že by chtěla na území České republiky si legalizovat pobyt, neboť jsou tu lepší podmínky pro život, chtěla by zde podnikat, otevřít si malou cukrárnu a navíc, s ohledem na zdravotní problémy, které má, je pro ni důležité i to, že je zde lepší zdravotní pojištění než na

Teprve v podané žalobě žalobkyně uváděla důvod pro to, proč by jí měla být udělena mezinárodní ochrana. Skutečnost, že bezpečnostní situace na není dobrá, je všeobecně známo.

Pokud jde o bezpečnostní situaci na Ukrajině, soud zde uvádí, že žalobkyně nežila na v oblasti, což jsou jediné dvě oblasti z celkových 24 oblastí, na něž je rozdělena, ve kterých probíhají boje mezi armádou a proruskými separatisty. Ani v jedné z těchto oblastí přímých bojů však žalobkyně před odchodem do České republiky nežila. Je také všeobecně známo, že podmínky ekonomické jsou i v důsledku tohoto na, resp. v určité části, a to na východě horší, než byly dříve, tato situace se však netýká samotné žalobkyně a její rodiny, ale je to situace, se kterou se musí vypořádávat všichni obyvatelé východní části

Jak soud již zdůraznil, žalobkyně však nežila na v místech, které by byly zasaženy boji mezi armádou a proruskými separatisty, takže v tomto směru jí žádné nebezpečí při návratu do oblasti nehrozí.

Pokud jde o zdravotní stav žalobkyně, soud nepochybuje, že jisté zdravotní problémy žalobkyně měla či má, nejedná se však o tak vážné zdravotní problémy, které by nemohly být řešeny zdravotnictvím i na

Pokud žalobkyně chce realizovat svůj rodinný a soukromý život a žít s manželem a synem, tuto možnost má i v případě, že by společně žili na, neboť všichni tři jsou státní občané.

Soud tedy věc zhodnotil tak, že důvodem, pro který žalobkyně žádala o udělení mezinárodní ochrany v České republice, byla legalizace jejího pobytu na území ČR, a proto námitky, které uváděla v žalobě, a které jsou jiné oproti žádosti o udělení mezinárodní ochrany a i pohovoru, hodnotí jako skutečnosti účelově uváděné.

Pokud žalobkyně namítala v jednom z pohovorů, že má obavu z toho, že by mohla být odvedena do armády, neboť se dozvěděla, že bývají odvedeny i ženy, tato skutečnost, i pokud by byla dříve pravdivá, v současné době již nepřichází v úvahu, neboť nikdo kromě dobrovolníků a profesionálních vojáků již odvedený do armády není.

Soud zjistil z jiných soudních řízení ve věci jiných ukrajinských občanů, že v současné době již na mobilizace není, na základě výnosu prezidenta se bojů zúčastňuje pouze profesionální armáda nebo vycvičení dobrovolníci, pouze však ti, kteří chtějí dobrovolně v armádě sloužit.

Ani tato námitka žalobkyně tedy důvodná není.

Soud shrnuje tak, že podmínky ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu v případě žalobkyně tedy splněny nebyly, její žaloba tedy důvodná není a soud ji proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního („s. ř. s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, náklady řízení proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, kromě běžné úřední činnosti mu žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. května 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně